

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 35
---------------------	--	--	--	-------------------

Тритѣ камили

Ной бѣше изненаданъ като видя, че предъ неговия ковчегъ стоятъ три камили.

— Хей! — извика той — Една отъ васъ трѣбва да остане на брѣга. Нали знаете, че азъ прибирамъ отъ всѣки родъ животно само единъ чифтъ?

— Добре, каза първата камила — азъ съмъ тази, която спасихъ хиляди хора при самумитѣ въ пустинята!

— Азъ съмъ тази, която доведохъ Наполеона при египетскитѣ пирамиди — отговори втората.

— А пъкъ азъ съмъ тази за която се казва въ писанието: „По скоро камила ще мине презъ иглени уши, отколкото единъ богаташъ да влѣзе въ царството небесно“.

Като чулъ думитѣ на последната Ной казалъ:

— Ти си осигурила вече рая. Остави насъ грѣшнитѣ — да се върнемъ пакъ на земята!

Свещенната камила се позамислила и каза:

— Е да, но другитѣ две бѣха отъ двугрѣбитѣ, а азъ съмъ едногрѣбна. При тия думи Ной прибралъ и нея

Козле и агне

Басня.

Едно агне и едно козле се срѣзали на средата на единъ мостъ, направенъ отъ една дѣска.

— Ти трѣбва да отстѣпишъ, козле, защото можешъ да ходишъ добре заднишкомъ! — казало агнето.

— Не, ти трѣбва да отстѣпишъ — казало козлето — защото можешъ да скочишъ кжде да е!

— Но ако скоча въ водата, мога да се удавя!

— Ами сѣщото ще стане и съ мене! Какъ мога да ходя заднишкомъ, когато нѣмамъ очи на опашката си.

Понеже нито агнето, нито козлето искало да отстѣпи, тѣ се сбили и при първия ударъ съ главитѣ си и дветѣ се намѣрили въ водата, кждето се удавили.

Смисълъ на тази басня е ясна. Инакъ е лошо нѣщо. Благоразумието трѣбва винаги да дойде поне у единъ отъ двамата, защото въ противенъ случай, зле си изпачатъ и двамата.

Пристигане на лѣтото!

Нешастието

Басня

Живѣеше си въ едно село, хубава, едра кокошка. Знаете ли какво нещастие я сполетя? Ще ви разкажа.

Единъ денъ върху главата ѝ падна една сламка. Тогава тя започна

да вика съ всичка сила:

— Охъ, боли! Много боли!

— Какво има, мила приятелко? — запита пѣтелтъ.

— Нѣщо падна върху главата ми. Нѣщо тежко, нѣщо голѣмо, нѣщо необикновено!

— Ами това е небето, заедно съ

облацитѣ! — отговори пѣтелтъ.

— О, тогава ще смачка всички ни, заедно съ малкитѣ пиленца. Ахъ, мои малки пиленца, небето ще смачка и васъ.

Въ това време се зададе къмъ тѣхъ патицата.

— Ще питаме патицата, какъ да се спасимъ — каза пѣтелтъ. — Тя е по-умна отъ насъ!

— Какво има, мои мили приятелки? — запита патицата.

— Охъ, боли, много боли! — започна кокошката. — Всичко ще ви разкажа.

— Ахъ, мои бедни патенца! Небето и васъ ще смачка.

Пристигна и гжската.

— Какво сте се развивали? — викна тя сърдито.

— Небето, съ всичкитѣ облаци, ще падне върху насъ! — казаха дружно и тритѣ птици.

— О, ужасно! изкрюка гжската. Зачула тоя шумъ, ето задава се гордо, гордо пуйката и приближи къмъ другитѣ.

— Какво е станало? — запита тя. — Тѣкмо заспахъ, а пъкъ вие като сте се развивали!

— Ужасно, ужасно! Небето, заедно съ всичкитѣ си облаци, ще падне върху насъ!

Но ето, зададе се и лисицата.

— Какво се е случило, мои мили, госпожи и господа? — запита любезно хитрата кума-лиса.

— Много просто! Небето ще падне върху насъ и всички ни ще смачка.

— Тѣй ли? Тогава азъ мога да ви спася. Да, само азъ! — отвърна лукавата лисица.

— Какъ, кжде? — развиваха се всички домашни птици.

— По-скоро елате съ мене! Азъ ще ви заведа въ гората. Тамъ ще влѣземъ въ пещерата на сигурно мѣсто. За всичко азъ отговарямъ.

— Пригответе се птицитѣ и отидоха съ нея.

Наистина, лисицата ги отведе въ гората, но въ своята пещера. А тамъ, знаете вече, какво е направила съ тѣхъ! Дълга и богата гоцавка!

Преведе отъ нѣмски: Йорданъ Йордановъ, ученикъ отъ IV-а класъ — София.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Прожекторътъ освѣтаваше ясно идяшитѣ къмъ „Свѣткавица“ лунаги, и Янъ Бибианъ видѣ, че ги предвождаше единъ, който се различаваше отъ всички други по облѣклото си. Той носѣше въ ржце високо вдигнатъ прѣтъ, на който се развѣшваше знаме, върху което бѣ нарисованъ голѣмъ кръгъ, който излъчваше синя свѣтлина.

Като постояха въ свѣтлия кръгъ, който хвърляше прожекторътъ, тѣ тръгнаха пакъ, като повишиха гласа на пѣсенъта си.

— Що за дяволи сж това? — рече Калчо.

— Нѣкаква процесия, навѣрно.

— Или нѣкаква делегация. Увѣренъ съмъ, че идатъ при насъ.

И действително, шествието на непознатитѣ полека-лека се приближаваше, страннытъ имъ ламбички блѣщукаха въ нощта и макаръ и слабо освѣтаваха имъ пѣтя.

Скоро тѣ приближиха до „Свѣткавица“ и се спрѣха. Водачътъ излѣзе

нѣколко метра напредъ, влигна още по-високо знамето, което носѣше и почна да вика нѣщо. Тѣ стоеха въ освѣтениа кръгъ, който излизаше отъ сияещото тѣло на апарата и се виждаха много добре.

— Какво да правимъ? — каза Калчо.

Да ги повикаме! — рече Янъ Бибианъ.

Двамата се възправиха на гърба на „Свѣткавица“ и почнаха да даватъ знакъ съ ржце на непознатитѣ да се приближатъ.

Водачътъ се обърна, даде знакъ на придружаващитѣ го и тръгна напредъ.

Като приближиха до „Свѣткавица“, тѣ всички вдигнаха ржце нагоре и извикаха три пѣти едногласно.

— Дая дая Ваха! — което значеше — покорни на волята на Ваха.

Янъ Бибианъ слѣзе при тѣхъ. Тѣ почнаха дълга церемония отъ поклони и подскочания и следъ това водачътъ почна да обяснява съ мимики,

жестове и думи, като се биеше по гърдитѣ и по челото и сочеше небето, на което съ всичкото си величие бѣ застанала синьо-свѣтлата земя. Следъ дълго обяснение Янъ Бибианъ разбра, че това сж първосвещеници отъ близкия манастиръ, посветенъ на свещенитѣ животни на Ваха и тѣхни пазители.

Тукъ на това мѣсто живѣятъ 50 чифта животни, единствени на луната, пратени отъ Ваха да поддържатъ вѣчния изворъ на това езеро. Никой смъртенъ тукъ не може да се приближи. Който се приближи до това мѣсто, полчувава вѣчно проклятие отъ Ваха и губи правото да се жени.

— Ние знаемъ — говорѣше водачътъ на първосвещеницитѣ, — че вие сте пратеници на Ваха. Вие, може би, сте дошли да вземете обратно животнитѣ, които пазятъ единствения най-голѣмъ изворъ на луната. Тогава той ще пресѣхне и луната ще се пропука на четири части и всѣки отъ тия части още на четири и още по на четири, до като се превърне на прахъ.

— Свещеницитѣ-пазители на свещенитѣ животни ви молятъ да ги оста-

вите тукъ. Тѣхниятъ ревъ пѣдизлитѣ духове отъ нощитѣ на луната, и тѣхнитѣ погледи свѣрзватъ Ваха съ насъ.

Янъ Бибианъ обясни на светлата делегация, че нѣма да вземе животнитѣ имъ и, че той е изпратенъ отъ Ваха да види добре ли сж гледани, живѣятъ ли, размножаватъ ли се и дали жителитѣ на луната ги почитатъ.

Водачътъ на тия своего рода мониси съобщи, че животнитѣ се ползуватъ съ голѣма почитъ, че не сж изяли до сега нито единъ лунага, че живѣятъ щастливо въ голѣмия изворъ и, че следъ всѣки 50 години женскитѣ раждатъ по едно малко.

Янъ Бибианъ имъ обясни, че е доволенъ и че великата покровителка Ваха ще бжде доволна, като научи това и нѣма да праща никакво зло на жителитѣ на луната.

Следъ това той помоли пратеницитѣ да си отидатъ и тѣ благодарни се върнаха обратно, а Янъ Бибианъ освѣтаваше пѣтя имъ съ прожектора.

Скоро нощта си отиде и настана утро.

Тогава Янъ Бибианъ и Калчо, изправени на „Свѣткавица“, огледаха